

KAVALLALI MEHMET ALİ PAŞA İSYANI (1831-1841) VE SONUÇLARI

Giriş

Osmanlı İmparatorluğu, uzun yüzyıllar boyunca çeşitli ırk, din, dil ve kültürlerden oluşan bir toplum olarak yaşamıştır. İmparatorluğun bu özelliğinden dolayı, 18. yüzyılın sonlarından itibaren gelişen "Milliyetçilik" ve "Bağımsızlık" akımı, Osmanlı ülkesinde hızla yayılmıştır. Bu siyasal akımlar 19. yüzyılın başından itibaren, imparatorlukta birçok isyanın çıkmasına ve uluslararası birçok sorunun yaşanmasına neden oldu.

Bu dönemde, stratejik ve ekonomik değeri yüksek geniş toprak parçaları hala imparatorluğun elinde bulunmaktadır. Ancak, Avrupa'daki Aydınlanma çağı gelişmelerini izleyemeyen, Endüstri Devrimi'ni gerçekleştiremeyen Osmanlı imparatorluğu, siyasi, ekonomik ve askeri sorunları 19. yüzyılın başında daha ağır hissetmektedir. Bu nedenle, Osmanlı İmparatorluğu üzerinde emelleri olan bazı devletler, Milliyetçilik ve Bağımsızlık fikirlerini hızla imparatorluk içine yaymışlardır. Amacı, Mısır'a çıkmak ve Doğu Akdeniz'i ele geçirmek olan büyük devletler, Balkanlar ve Mora'da isyanlar çıkarmayı teşvik etmişlerdir.

Osmanlı imparatorluğu'na karşı Balkanlar'daki ilk isyan hareketi 1804'deki Sup isyanıdır. Bu olaydan kısa bir süre sonra da, 1806-1812 Osmanlı-Rus Savaşı başlamıştır. Ruslar, bir yandan savaşırken, diğer yandan Balkanlar'daki bütün Hristiyanları Osmanlı'ya karşı ayaklandırmaya çalışmışlardır (KARAL, 1983: 105).

19. yüzyılın ilk çeyreğinde Osmanlı toprakları üzerinde bu gelişmeler olurken, Avrupa kıtasında çok büyük siyasal değişimler yaşanmıştır. Fransız İhtilali ve Napolyon savaşları sonucunda Avrupa siyasi haritası ve güçler dengesi alt-üst olmuştur. Bütün bu sorunları çözümlenmek ve Avrupa'ya yeniden bir siyasi düzen ve şekil vermek üzere "Viyana Kongresi" toplanmıştır. 9 Haziran 1815'te imzalanan "Viyana Kongresi Kararları" ile Avrupa'da yeni bir statü ortaya çıkmıştı (UÇAROL, 1982: 39). İngiltere, Rusya, Avusturya-Macaristan ve Prusya Avrupa güçler dengesini, kendi çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlemişlerdi.

Viyana Kongresi Kararları'nı alan büyük Avrupa devletleri, kendi çıkarları doğrultusunda aldıkları bu kararları, başta Fransa olmak üzere, diğer devletlere de kabul ettirdiler. Bu kararlar alınırken hak ve hukuk tanınmadığı, Milliyetçilik ve

Prof. Dr. Mehmet KOCAOĞLU

Kırıkkale Ü. İİBF Kamu Yönetimi B. Öğr. Üyesi

Bağımsızlık gibi düşünce akımları dikkate alınmadığı için çizilen sınırlar doğal olmaktan uzak kalmıştır. Bu nedenle 1830'da Avrupa'daki bu yeni düzene karşı ayaklanmalar başlamıştır (UÇAROL, 1982:86).

Viyana Kongresi Kararları'nın alınmasından kısa bir süre sonra, başta Fransa ve Rusya'nın siyasi etkisi ve desteği ile Rumlar arasında Milliyetçilik akımı hızla yayıldı. Bağımsızlık için her türlü kültürel ve ekonomik desteği sağlayan Rumlar, 1821 yılında Mora'da isyanı başlattılar (ŞİMŞİR, 1976, (UÇAROL, 1982: 112). Kısa sürede gelişen ve Ege adalarına kadar yayılan Rum isyanı bastırmak için Osmanlı Hükümeti büyük çaba harcamıştır. Ancak, her türlü çabaya rağmen, 1824'e gelindiğinde, çarpışmalar bütün şiddetiyle devam ediyordu. İsyanı bu şekilde bastıramayacağını anlayan Osmanlı Hükümeti, 1824'te Mısır Valisi Kavalalı Mehmet Ali Paşa'dan yardım istedi. Avrupalı uzmanlarca yetiştirilmiş bir düzenli ordusu ve güçlü bir donanması olan Mehmet Ali Paşa, Girit ve Mora Valiliklerinin de kendisine verilmesi koşuluyla, isyanı bastırmayı kabul etmiştir (UÇAROL, 110).

1825'ten itibaren, Mora isyanını bastırmak için Osmanlı ordusu ile birlikte hareket eden Mısır ordusu, kısa sürede büyük başarılar elde etti. Beklemedikleri bir biçimde, Osmanlı-Mısır ortak kuvvetlerinin isyanı bastırması üzerine İngiltere, Rusya ve Fransa, Osmanlı Devletine karşı bir protokol imzaladılar. İmzalanan Londra Protokolü ile üç devlet; isyancılarla Osmanlı Hükümeti arasında bir ateşkes antlaşması imzalanmasını istediler. Ayrıca, ateşkesin hemen ardından Yunanistan devletinin kurulacağını bildirdiler. Osmanlı Hükümeti bu kararları tanımayınca, 20 Kasım 1827'de Nava-rin'deki Osmanlı-Mısır ortak donanması, İngiliz-Fransız-Rus ortak donanması tarafından bir baskınla yakıldı.

Navarin baskını diplomatik bir sorun haline gelince İngiltere, Fransa ve Rusya elçileri İstanbul'u terktiler. İngiltere, İbrahim Paşa kuvvetlerini Mora'dan Mısır'a götürmek üzere gemiler gönderdi. Fransa da 30.000 kişilik bir kuvvetle geçici olarak Mora'yı işgal etti. Rusya ise, Nisan 1828'de Osmanlı İmparatorluğu'na savaş açtı.

1828-1829 Osmanlı-Rus Savaşı, Osmanlı Devleti'nin yenilgisiyle sona erdi ve 14 Eylül

1829'da Edirne Barış Antlaşması imzalandı. Bu antlaşma ile Osmanlı Devleti, Londra protokolünü kabul etmiş ve bağımsız Yunanistan devleti kurulmuştur (KARAL, 118-121).

Kavalalı Mehmet Ali Paşa ve Mısır Valiliği

Mehmet Ali Paşa, 1769 yılında Kavala'da doğmuştur. Her hangi bir eğitim almamasına rağmen, zeki, cesur oluşundan ötürü, kendisini kısa sürede kabul ettirebilen bir yapısı vardı. 18 yaşına kadar çeşitli iş kollarında çalıştıktan sonra, askerlik mesleğine girmiştir. Mısır'ı Napolyon Bonapart'ın işgal kuvvetlerinden kurtarmak için, 1799 yılında Kavala'dan gönderilen seçme askerlerin başında Kahire'ye geldi. Fransızlar'ın Kahire'yi boşaltmasından sonra, kısa sürede buradaki başı bozuk askerleri yönetimi altına almış ve komutanları olmuştur (ALTUNDAĞ, 567).

Napolyon'un seferi sonucunda bozulan Mısır'ın idari yapısını, bölgede giderek zayıflayan Osmanlı'nın yönetim boşluklarını iyi değerlendirmiştir. Osmanlı yönetiminin Mısır'daki en büyük problemi olan Kölemenleri kullandı. Kölemenleri Osmanlılar'a, Arnavutları Kölemenlere karşı kışkırtarak, ortaya çıkan kargaşalıkları kendi lehine kullandı ve halkın güvenini kazandı. Zekâsı ve askerler üzerindeki komuta gücünü kullanarak, yönetimi ele geçirmek için çeşitli entrikalara başvurmuştur. Bu sayede Vali Husrev Paşa'yı ülkeden kaçırtmış ve halkın desteğiyle idareyi eline almıştır. Bu oldu-bitti karşısında Osmanlı yönetimi, düzenli vergisini vermesi ve Hicaz'ı ellerine geçiren Vahabileri etkisiz kılması koşuluyla O'nu 1805'te Mısır Valisi olarak atamıştır (ALTUNDAĞ, 567, KARAL, 126, UÇAROL, 125).

Mehmet Ali Paşa, vali olduktan sonra ilk iş olarak, iç huzursuzlukları ve siyasal kargaşalıkları ortadan kaldırmıştır. Osmanlı toprağı olmasına rağmen Mısır üzerinde söz sahibi olan Kölemen beylerinin etkisini ortadan kaldırdı. 1807 yılında Mısır'ı işgal etmek isteyen İngilizleri yenilgiye uğratmış, 1811'de ise Kölemen beylerinin büyük bir bölümünü öldürtüp Mısır'ın tek hakimi haline geldi. Mehmet Ali Paşa'nın Mısır'da giderek güçlenmesinden endişelenen Osmanlı Yönetimi, O'nu Selânik ve Kavala Valiliklerine tayin ettiyse de, Mısır'dan uzaklaştıramadı.

Mehmet Ali Paşa, 1818'de Hicaz'daki Vahab ayaklanmasını bastırdıktan sonra güç ve kudretini iyice arttırdı. İslâm dünyasında da giderek saygınlık kazanmıştır. Bu gelişme üzerine, Osmanlı Devleti'nce kendisine Hicaz ve Habeş valilikleri de verilmiştir. 1822'de Sudan'ı tamamen ele geçiren Mehmet Ali Paşa, hızla güçlü bir mısır devleti kurmaya başladı (ALTUNDAĞ, 570).

Güçlü bir Mısır kurarak bölgesine egemen olabilmek ve İstanbul'dan bağımsız hareket edebilmek için, çok güçlü bir devlet kurmaya başlayan Mehmet Ali Paşa, büyük reformlar yapmıştır. Mısır'da ekonomik, askeri ve idari reform hareketlerine girişen Mehmet Ali Paşa, ilk iş olarak Mısır'daki tüm toprakları millileştirdi. Nil nehrinden İskenderiye'ye açılan kanal ile sulama işleri düzenlendi. Nil deltasında pamuk üretimi ön plana çıkarıldı. Afyon, prinç, şeker pancarı ve hububat gibi endüstriyel ürünler yetiştirilmeye başlanmıştır. Fransa ile sürdürülen yakın ilişkilerden yararlanılarak iplik, bez, şeker, zeytinyağı ve alkol fabrikaları ile Mısır ekonomisine yeni bir çehre verilmiştir (ALTUNDAĞ, 570, SANDER, 119).

Bu çalışmalar sonunda Mısır'ın yıllık geliri on üç bin keseden, dört yıl içinde dörtyüz bin keseye çıktı. Bu paranın bir bölümüyle, Fransız subay ve teknisyenlerinin denetiminde modern bir ordu ve donanma kurmuştu. Diğer bölümü ile de, her alanda bilgi sahibi olmak ve Avrupa endüstrilerini tanımak için çok sayıda genci, Avrupa'ya eğitime yolladı. Böylece, Mehmet Ali Paşa'nın yönetimi altındaki Mısır, Doğu Akdeniz'de önemli roller oynayabilecek bir güç merkezi haline geldi.

İsyan n Başlaması ve Gelişimi

Navarin baskını sonrasında Mehmet Ali Paşa, Mora'nın elden gideceğini ve Yunanistan'ın bağımsızlığını kazanacağını anlamıştı. Bu nedenle, 6 Ağustos 1828'de İngilizler ile anlaşarak ordusunu Mısır'a geri çekmeyi kabul etti.

Mehmet Ali Paşa'nın pek çok can kaybına, büyük masraflara ve donanmasına mâl olan Mora seferinden, Girit adasından başka bir kazancı olmadı. Ancak, Mısır'daki itibarı güçlendi. Bağımsız bir hükümdar gibi, Avrupa devletleriyle kendi adına antlaşmalar imzaladı. Ayrıca, bu savaşta hem modern Mısır ordusu yeni savaş, taktikleri ve araçlarını denedi, hem de Osmanlı ordusunu ya-

kından tamdı.

Bu olaylardan sonra Mehmet Ali Paşa ve Padişah II. Mahmut arasında gerginliği turandıracak bir dizi olay meydana geldi. Önce, 1828-1829 Osmanlı-Rus Savaşı sırasında gerginlik oldu. II. Mahmut, savaşta Osmanlı ordusuna destek olması için, Mehmet Ali Paşa'dan yardım istedi. Mehmet Ali Paşa, yolun uzaklığını, donanmasının büyük hasar görmesini, Suriye'de salgın hastalıklar bulunmasını bahane ederek, istenilen yardımı yapmadı. Mora isyanı esnasında, Mehmet Ali Paşa'nın kendisine sormadan askerlerini geri çekmesine içerleyen II. Mahmut, bu olay sonrasında açıkça tavır almıştır. Osmanlı-Rus savaşı arkasından imzalanan Edirne antlaşmasından sonra Mehmet Ali Paşa, padişahın kendisine vaad edilen Girit ve Suriye valiliklerini istedi (UÇAROL 127, KARAL 129). II. Mahmut, Girit ve Suriye valiliklerini Mehmet Ali Paşa'ya vermediği gibi, onu Mısır valiliğinden almak için çareler aramaya başladı.

II. Mahmut, çevresindeki paşaların da etkisiyle, Mehmet Ali Paşa'ya karşı bir komplo düzenleyerek onu ortadan kaldırmak istedi. Plâna göre Mısır'da çıkacak bir olay bahane edilerek, Suriye valisi, Mehmet Ali Paşa üzerine gönderilecek ve ortadan kaldırılacaktı. Ancak, plâni yürürlüğe girmeden Öğrenen Mehmet Ali Paşa, Suriye valiliğini kuvvet yoluyla ele geçirmek, kendi üzerindeki hesapları bozmak için fırsat kollamaya başlamıştır.

Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın, Suriye valiliğini ele geçirmekte dahil olmak üzere Ayaklanmasının nedenlerini şöyle sıralayabiliriz: (i) Mısır'ı, komşuları olan Sudan ve tüm Arabistan'da en üstün güç haline getirmek; (ii) İstanbul'dan bağımsız hareket edebilmek; (iii) mısır valiliğini bir hanedanlık biçiminde babadan oğula geçirmek; (iv) Suriye'yi Anadolu'ya ve belkide tüm Osmanlı devletini ele geçirmek (SANDER 119).

Suriye'yi ele geçirmek için çok uzun zamandan beri plânlar yapan Mehmet Ali Paşa, 1831 yılında Suriye'yi işgal etmeye karar vermiştir. Mehmet Ali Paşa, aslında Suriye'yi işgal için en uygun zamanı seçmişti. Osmanlı İmparatorluğu yıkıcı bir savaştan henüz çıkmış, Mora ve Cezayir gibi iki değerli toprağını kaybetmişti. İçte ise ülkenin her tarafında, Suriye'de dahil, isyanlar çıkmıştı. Büyük Avrupa devletleri ise, 1830 ihtilalleri ve etkileri yüzünden Avrupa sorunları ile uğraşıyordu.

Mehmet Ali Paşa, böylesine uygun bir ortamda, oğlu İbrahim Paşa komutasındaki 24.000 kişilik bir orduyu Akka Valisi Abdullah Paşa'nın üzerine yolladı. Harekât denizden de desteklenince, Mehmet Ali Paşa kuvvetleri, 1832 ortalarına kadar bütün Suriye'yi işgal etti (SANDER 120, KARAL 130). Bu durum karşısında II. Mahmut, Mehmet Ali Paşa'yı asi ilân etti. Yerine Mısır valisi olarak atadığını ilân ettiği Hüseyin Paşa komutasındaki Osmanlı ordusunu, Mehmet Ali Paşa üzerine gönderdi. Ancak, Mehmet Ali Paşa'nın oğlu İbrahim Paşa, 29 Temmuz 1832'de Osmanlı ordusunu Bey-ân'da yenilgiye uğrattı. Arkasından da Torosları geçerek Anadolu'ya girdi.

Mehmet Ali Paşa, bu zaferleri sonunda yeniden İstanbul'a başvurdu. Suriye kendisine verilmek koşuluyla savaşı durdurmayı teklif etti. II. Mahmut bu öneriyi reddetti ve İbrahim Paşa'ya karşı bu defa Reşit Paşa komutasında yeni bir ordu gönderdi. Reşit Paşa, Konya'da bulunan İbrahim Paşa kuvvetlerini kuşattı ve II. Mahmut'un emri üzerine saldırıya geçti. Reşit Paşa komutasındaki düzensiz Osmanlı birlikleri, Avrupa tekniği ile yetiştirilmiş, düzenli ve modern Mısır ordusu karşısında perişan oldu. Savşata 30.000 kişi öldü ve 21 Aralık 1832'de Reşit Paşa esir düştü. Böylece Mehmet Ali Paşa'nın önündeki son engel de ortadan kalkarak İstanbul yolu açılmış oldu (ALTUN-DAĞ, 64, KARAL, 131).

Olayların bu şekilde umulmadık bir biçimde gelişmesi ve Osmanlı Devleti'nin, bir valisinin ayaklanmasını bastıramayacağını anlaması üzerine Avrupa devletlerinin yardımı istenmiştir. Aslında, İstanbul'un ve belki de imparatorluğun Mehmet Ali Paşa'nın güçlü yönetimi altına girme ihtimali, bölgede çıkarı olan Avrupa devletlerini zaten harekete geçirmişti. Bu gelişmeyle birlikte, olay, padişah ve valisi arasındaki bir iç sorun olmaktan çıkarak, uluslararası büyük bir sorun haline geldi.

Bu ani gelişme karşısında kısa bir terüddütten sonra, Avrupa devletleri kararlarını verdiler. İyice güçten düşmüş olmasına rağmen, Osmanlı İmparatorluğu'nun toprak bütünlüğü, Avrupa dengesi ve statükosu için önemli bir etkendi. Bu bakımdan ortaya çıkacak büyük bir değişikliğe karşı görünüyordular.

Bununla birlikte başlangıçta, Mehmet Ali Paşa'ya karşı II. Mahmut'un yardım isteğine Avru-

pa devletlerinin tepkisi, çıkarlarına göre değişik şekillerde olmuştur.

Rusya, Mehmet Ali Paşa isyanı ile en yakından ilgilenen devlet olmuştur. Rusya, olayın gelişmelerinden telaşlanmış ve Osmanlı Devleti'ne yardım etmekte acele etmiştir. Çar I. Petro'dan beri, Karadeniz'i bir Rus gölü haline getirmek, İstanbul ve Boğazları ele geçirmek, Akdeniz'e inmek isteyen Rusya, epeyce mesafe katetmişti. Oysa, zayıf bir Osmanlı İmparatorluğu yerine, güçlü bir Mehmet Ali Paşa yönetimi iş başına geçerse, bu emel gerçekleşmeyebilirdi. Hatta, Rusya için tehdit oluşturabilecek yeni bir komşu edinebilirdi. Bu nedenlerle Rusya, zayıf Osmanlı yönetimini Mehmet Ali Paşa kuvvetlerine karşı destekleyerek, hem kendisine hem de gelecekteki emellerini garanti altına almak istedi (KARAL, 133, UÇAROL, 128).

Avusturya, genel politikası nedeniyle iç isyanlara kesin olarak karşı idi. 1830 Avrupa ihtilalleri esnasında, imparatorluk içindeki toplulukların genel bir hareketinden çekinmekteydi. Bu yüzden Avusturya, Mehmet Ali Paşa isyanı esnasında Osmanlı İmparatorluğu'nu desteklemiştir. Bu konuda Rusya ile ortak hareket ediyordu. Fakat aynı zamanda da Rusya'nın Balkanlar üzerine eğilmesinden ve etkili olmasından çekiniyordu (UÇAROL, 129).

Fransa, 18. yüzyılın sonlarından beri, buranın önemini görerek, Mısır ile ilgisini kesmemişti. Mehmet Ali Paşa, Mısır valisi olduktan sonra, burayı Fransız bilim ve teknik adamlarının yardımıyla kısa sürede geliştirmişti. Modern Mısır ordu ve donanması da Fransız subay ve askeri uzmanları sayesinde kurulmuştu. Bu da, Mısır'da Fransa'ya diğer devletlere göre üstünlük ve ayrıcalık sağlamıştı. Mehmet Ali Paşa, aynı zamanda Akdeniz'de İngiliz emellerini sınırlandırmak bakımından da Fransa'nın değerli bir dostu idi. Bu bakımdan genel politika olarak, Osmanlı İmparatorluğu'nun toprak bütünlüğü ilkesine bağlı kalmakla beraber, isyan boyunca Mehmet Ali Paşa'yı desteklemiştir (UÇAROL, 129).

İngiltere, Doğu Akdeniz'de ve Osmanlı İmparatorluğu topraklarında büyük çıkarları olan bir devlettir. Mehmet Ali Paşa ve Fransa arasındaki çok yakın ekonomik ve askeri ilişkilerden oldukça rahatsızdı. Bu ilişkilerin Akdeniz'deki İngiliz deniz üstünlüğünü ve çıkarlarını zedeleyeceğini

biliyordu. Bu nedenle isyanı iyi karşılamamıştı. Mehmet Ali Paşa'nın güçlü yönetiminin Mısır ve Suriye'ye egemen olması, İngiltere'nin Hindistan'a giden deniz ve kara yolunu tehlikeye sokabilirdi (KARAL, 132).

Osmanlı İmparatorluğu, Mehmet Ali Paşa kuvvetleri Anadolu içlerinde ilerlediği sırada önce İngiltere'den yardım istemişti. Ancak, Belçika ve Hollanda sorunu yüzünden Avrupa sorunlarıyla ilgilenen İngiltere, bu yardım isteğini geri çevirdi. Bu sırada Fransa Mısır'ı desteklediğinden, son çare olarak Rusya yardımı çağrıldı (KURAT, 59). Yukarıda belirtilen nedenlerden ötürü Mehmet Ali Paşa isyanında Osmanlı İmparatorluğu'nu destekleyen Rusya, yardım teklifini memnurlukla kabul etti. 1833 yılında İstanbul'a bir donanma ile 5.000 kişilik bir ordu gönderdi. Böylece Rusya, Osmanlı Devleti üzerinde etkili bir duruma geçmişti.

Bu oldu bitti, Doğu Akdeniz'de çıkarları olan İngiltere ve Fransa'yı derhal harekete geçirdi. Büyük bir diplomatik atağa kalkan İngiltere ve Fransa Mehmet Ali Paşa üzerinde diplomatik baskı uyguladılar ve Osmanlı ile anlaşma yaparak ilerleyişini durdurması konusunda zorladılar.

Bu baskılar sonucunda Mehmet Ali Paşa, Osmanlı Devleti ile 5 Mayıs 1833'de Kütahya Antlaşması'nı imzalar (ALTUNDAG, 65, KARAL, 136). Antlaşma ile Mehmet Ali Paşa'ya, Mısır ve Girit valiliklerinin yanında Suriye valiliği, oğlu İbrahim Paşa'ya da Cidde valiliğinin yanında Adana'nın vergi toplama hakkı verildi.

Bu antlaşmadan sonra, Mehmet Ali Paşa, kuvvetlerine geri çekilme emri verdi ve Mısır kuvvetleri Torosların güneyine geri çekildi. Böylece Mehmet Ali Paşa isyanının birinci bölümü sona erdi. Ancak antlaşma her iki tarafı da memnun etmedi ve karşılıklı güvensizlik sürdü. Bu güvensizlik üzerine, Osmanlı İmparatorluğu Rusya ile bir ittifak antlaşması imzaladı. Bu antlaşmayla, II. Mahmut Osmanlı İmparatorluğu'nun geleceğini güvence altına almak istiyordu. Rusya ise Boğazlar ve genel olarak Osmanlı Devleti üzerinde elde ettiği üstün durumun devamını istiyordu. 8 Temmuz 1833 tarihinde imzalanan Hünkâr İskeleyi Antlaşmasının açık maddeleri ile klâsik bir savunma ittifakıydı (SİNASI ALTUNDAG 145, RİFAT UÇAROL 131). Sekiz yıl süreli olarak imzalanan bu antlaşma ile, Osmanlı Devletine bir saldırı olursa, Rusya,

karadan ve denizden yardım göndermeyi garanti ediyordu. Ancak, antlaşmanın gizli maddesi ile Rusya, Boğazlar üzerinde büyük bir avantaj elde etti. Bu gizli maddeye göre, Rusya'ya bir saldırı , olursa, Osmanlı Devleti Rusya'ya parasal ve askeri bir yardımda bulunmayacak, yalnızca Çanakkale Boğazı'nı kapatacak, yabancı savaş gemilerinin geçişine izin vermeyecekti.

Hünkâr İskeleyi Antlaşması'nın gizli maddeleri, Fransa ve İngiltere tarafından hemen öğrenilmiş ve büyük tepki yaratmıştır. Bu iki devlet, antlaşmanın gizli maddesinden dolayı, Osmanlı Devleti ve Rusya'yı protesto ettiler ve bunu tanımayacaklarını bildirdiler.

Kütahya Antlaşması, gerek içeriği gerekse sonuçları açısından her iki tarafı da memnun etmemişti. Üstelik, II. Mahmut, isyan ve sonuçlarını bir türlü içine sindiremiyor, verdiği ödünleri geri almaya çalışıyordu. Böylece, Mehmet Ali Paşa'ya iyi bir ders vermek ve devletin şerefini kurtarmak mümkün olabilecekti. Mehmet Ali Paşa da daha çok yerlere ve olanaklara sahip olmak istiyordu. Bu nedenle her iki taraf da yeni bir savaş için hazırlıklar yapıyor ve birbirlerini kolluyordu.

Mehmet Ali Paşa, Kütahya Antlaşması'nın imzalanmasından sonra, adeta İstanbul'dan bağımsız bir hükümdar gibi davranmaya başlamıştı. Bir yandan ordu ve donanmasını güçlendiriyor, öte yandan da Irak'a doğru genişlemek istiyordu. Bağımsızlık isteklerini ve Irak üzerindeki emellerini desteklemesi için İngiltere'ye yakınlaşma çabalarını sürdürüyordu. Ayrıca, kazandıkları zaferden dolayı kendilerini Osmanlı Devleti'nden daha güçlü görmeye başlayan İbrahim Paşa, halifelğin İstanbul'dan Kahire'ye getirilmesi gerektiğini söylüyordu. Bu durum da, özellikle Suriye ve Lübnan'da Mehmet Ali Paşa'ya karşı sert bir tepki yaratıyordu (ALTUNDAG, 151).

Osmanlı İmparatorluğu da, muhtemel bir savaş için ordusunu yeni baştan düzenlemeye başladı. 1838 yılına gelindiğinde Mehmet Ali Paşa'nın bağımsızlığını ilân edeceği söylentileri dolaşmaya başladı. İngiltere, muhtemel bir ikinci savaşta Rusya'nın Osmanlı Devleti'ne daha fazla ödün koparmasından endişeleniyordu. Bu yüzden 1838 sonrası Osmanlı Devleti ile ilişkilerini yakınlaştırma çabasına girdi. İki devlet arasında 16 Ağustos 1838'de bir ticaret antlaşması yapıldı (UÇAROL, 134).

Osmanlı — İngiliz ticareti antlaşmasında başlangıcında sert tepki veren Fransa, daha sonra antlaşmayı tanımış ve kendisi de bir ticaret antlaşması imzalamıştır. Böylece, Osmanlı Devleti, İngiltere'nin ardından Fransa'nın da siyasi desteğini sağlamış oldu.

Mehmet Ali Paşa İsyan n n ikinci Bölümü: Nizip Savaş

Mehmet Ali Paşa İsyanının ikinci bölümü 1839 yılında başlamıştır. Osmanlı devletinin askeri hazırlıkları ve diplomatik girişimleri sonucunda durumun aleyhine dönmeye başladığını gören Mehmet Ali Paşa, İstanbul'dan bazı isteklerde bulundu. Bunların üzerine de bağımsızlığını ilen etti. Bu gelişme üzerine, uzun zamandır hazırlıklar yapan II. Mahmut, Hafız Paşa komutasındaki Osmanlı ordularını 1839'da bir bahane ile Suriye'ye sokarak savaşı başlattı. Osmanlı ordusu ile İbrahim Paşa komutasındaki Mısır ordusu, 24 Haziran 1839'da Nizifte karşılaştılar.

Sayı bakımından aşağı yukarı iki ordu birbirine eşit idi, Osmanlı ordusu 30.000 yaya, 5.000 süvari ve 3.000 topçudan oluşuyordu. Mısır ordusu ise 40.000 kişiden oluşuyordu. Her iki orduda da top sayısı 160'şar idi (KARAL, 141, ALTUNDAĞ, 572).

Nizip alanında her iki ordu da savaş kurallarına uygun olarak yerleşmiş ve taarruz için uygun zamanı beklemeye koyulmuşlardı. Osmanlı ordusunda damşman olarak bulunan Prusyalı kurmay subaylar, Osmanlı ordusu Mısır ordusunu yenebilecek bir durumda olduğundan, hemen taarruza girişilmesini tavsiye ettiler. Fakat ordu içerisinde bulunan ulema Cuma günü taarruz edilmesinin dine uygun olmadığını bildirerek, saldırıya engel oldular. Ertesi gün Prusyalı subaylar bir gece baskını yapılmasını tavsiye ettiler. Ulema bu sefer de gece ansızın baskın yapılmasının padişahın şanına yakışık almayacağını söylediler. Bu arada Mısır ordusu, Osmanlı ordusunun kanatlarını kuşatacak bir gelişme gösterdi. Prusyalı subaylardan Helmut von Moltke, Hafız Paşa'ya Birecik üzerinden geri çekilip kuşatmadan kurtulmasını tavsiye etti. Hafız Paşa, geri çekilmeyi bir şerefsizlik saydığından teklifi reddetti ve yerinden kıınıldamadı.

Osmanlı ordusu, taarruz etmek veya geri çekilmek konusunda uzun süre tereddüt edip vakit

kaybedince, Mısır ordusu 29 Haziran'da saldırıya geçti. Hafız Paşa ordusu 4 saat içinde, Mısır ordusu karşısında perişan oldu. Savaş alanında binlerce ölü, onbinlerce esir ve 160 parça top bırakıldı (KARAL, 142). Bu arada Padişah II. Mahmut 1 Temmuz 1839 'da öldü. Yerine 16 yaşında olan en büyük oğlu Abdülmecid padişah oldu. Birkaç gün sonra da Çanakkale önlerinde bulunan Osmanlı donanması, Mısır'a götürülerek Mehmet Ali Paşa'ya teslim edildi. Böylece Osmanlı Devleti, ordusuz ve donanmasız, yani savunmasız bir duruma gelmişti.

Osmanlı Devleti, beklenmeyen bir şekilde yenilgi uğrayınca, yalnızca Mısır valiliğinin babadan oğula geçmesi koşuluyla, Mehmet Ali Paşa'dan barış istedi. Fakat Mehmet Ali Paşa, ancak Mısır'ı, Suriye'yi, Adana ve Maraş'ı Osmanlı devleti kendisine vermeyi kabul ederse barışı kabul edeceğini bildirdi.

Bu gelişmeler karşısında, Rusya'nın Hünkâr İskelesi antlaşmasından yararlanarak İstanbul üzerinde etkili olmasından çekinen İngiltere ve Fransa, sorunu bir Avrupa sorunu haline getirmeye karar verdi. Bu sıralarda İngiltere ile bir çatışmayı göze alamayan Rusya, bu karara katılmak zorunda kaldı. Bu devletlere Avusturya Prusya da katıldı. Avrupa devletleri, Osmanlı İmparatorluğu'na bir ortak nota göndererek, aralarında yapacakları görüşmelerin sonucu belli olmadan, Mısır ile bir antlaşma yapmamasını bildirdiler.

Avrupa devletleri, aralarında yaptıkları görüşmelerden sonra, Suriye'nin tekrar Osmanlı Devleti'ne bağlanmasını kararlaştırdılar. Bunun gerçekleşmesi için de Mehmet Ali Paşa'ya bir ultimatom verilmesini, bunu reddederse, kuvvete baş vurulmasını istediler. Ancak Fransa bu karara karşı çıktı ve yeniden Mehmet Ali Paşa'nın yanında yer aldı. Hatta savaş hazırlıklarına başladı. Bu ise, Fransa ve İngiltere'nin arasını açtı (UÇAROL, 136, KARAL, 199).

Fransa'nın kabul etmemesine rağmen, İngiltere, Rusya, Avusturya ve Prusya arasında 15 Temmuz 1840'da Londra'da bir antlaşma imzalandı. Bu antlaşmayı Osmanlı Devleti de kabul ederek, 4 devletle sonradan bir antlaşma yaptı (KARAL, 199).

Mısır sorununa bir çözüm getirmek üzere yapılan Londra antlaşmasına göre; (I) Padişah Mısır

valiliğinin babadan oğula geçmesinin kabul ediyordu ve Güney Suriye ve Akka valilikleri de Mehmet Ali Paşa'ya veriliyordu; (II) Mehmet Ali Paşa bu öneriyi on gün içinde kabul etmek zorundaydı. Eğer on gün içinde kabul etmezse Akka valiliği, yirmi gün içinde kabul etmezse Mısır valiliği zorla elinden alınacaktı; (III) Mehmet Ali Paşa en geç yirmi gün içinde, Mısır'da bulunan Osmanlı donanmasını geri verecekti.

Bu antlaşma ile, 4 Avrupa devleti, Osmanlı Devleti'nin toprak bütünlüğünü savunacaklarını göstermiş ve garanti etmiş oldular. Mehmet Ali Paşa, Fransa'nın kararı tanımamasından güvence alarak, alınan kararların hiç birisini tanımadı. Bunun üzerine, Osmanlı İmparatorluğu, Mehmet Ali Paşa'nın üzerindeki bütün görevleri geri aldı ve onu asi ilan etti. Bu gelişmenin hemen ardından da Osmanlı, İngiliz, Avusturya ortak donanması Suriye kıyılarını kuşattı ve Lübnan'a asker çıkarttı. Diğer taraftan, Kuzey'den ilerleyen bir Osmanlı ordusu, İbrahim Paşa kuvvetlerini yenerek Suriye'den çekilmeye mecbur etti. Askeri alanda bu gelişmeler olurken, Osmanlı Devleti, 3 Kasım 1839'da "Tanzimat Fermanı" nı ilân etti (UÇAROL, 136).

Fransa, Osmanlı ordularının bu kadar çabuk harekete geçeceğini, Mehmet Ali Paşa kuvvetlerinin bozulacağını tahmin edemediğinden harekete geçememişti. Bu gelişmelerden sonra da İngiltere ile bir çatışmayı göze alamadığından, Mısır sorununda taraf değiştirmiştir.

Mehmet Ali Paşa bu gelişmeler karşısında Fransa'nın de desteğini kaybetmiş oldu. Üstelik bu gelişmeler olurken, 27 Kasım 1840'da, bir İngiliz filosu İskenderiye önlerine gelmişti. İngiltere'nin baskısı üzerine Mehmet Ali Paşa, Mısır valiliğinin babadan oğula geçmesi karşılığında Osmanlı donanmasını geri vermeyi kabul etti. Osmanlı hükümeti her ne kadar savaşı devam ettirmek istiyordu ise de İngiltere'nin baskısıyla, anlaşmayı kabul etmek zorunda kaldı (SANDER, 121, UÇAROL, 136), Böylece savaş sona ermiş oldu.

Savaş halinin sona ermesinden sonra Osmanlı Devleti, kendi toprağı olan Mısır'ın yeni statüsünü belirlemek için 13 Şubat 1841 "Mısır Valiliği İmtiyaz Fermanı" nı yayınladı. Padişahın bu fermanına göre; (I) Mısır valisi Mehmet Ali Paşa ve soyuna, babadan oğula geçmek üzere veriliyordu;

(II) Mısır valileri, Padişah tarafından Mehmet Ali Paşa soyundan kişiler arasından seçilip atanacaktı; (III) Osmanlı Devletinin kanunları Mısır'da da uygulanacak, vergiler padişah adına toplanacaktı. Vergilerin bir kısmı her yıl İstanbul'a gönderilecekti; (IV) Mısır ordusu 18.000 kişiye geçemeyecek, üst düzey subaylar Osmanlı Devleti tarafından atanacaktı; (V) Osmanlı Devleti'nin yaptığı atlaşmalar ve Gülhane Hatt-i Hümayunu Mısır için de geçerli olacaktı; (VI) Bu koşullara saygı gösterilmediği takdirde, Mısır'a verilen bu ayrıcalıklar geçersiz sayılacaktı (KARAL, 201-202).

Bu ferman ile Mısır, Osmanlı Devleti'ne bağlı, ancak özel statüsü olan bir eyalet haline gelmiştir. Mısır'ın bu statüsünün taraflarca kabul edilmesi ile de, 1831 yılından beri sürmekte olan sorun, resmen sona erdi.

Mehmet Ali Paşa İsyanı'nın Sonuçları

Osmanlı İmparatorluğu'nu 1831-1841 yılları arasında büyük sıkıntılara sokan Mehmet Ali Paşa isyanı, başlangıçta bir iç isyan inteliğinde görünmesine rağmen, sonradan önemli bir Avrupa sorunu haline gelmiştir. Bunlar da Osmanlı Devleti'nin başına yeni problemler çıkarmıştır. Mehmet Ali Paşa, isyanla birlikte gelişen isteklerini tam olarak gerçekleştiremedi. Fakat neticede Mısır'ı ailesine kazandırdı.

Mehmet Ali Paşa isyanının sonuçlarını şu şekile sırlayabiliriz; (I) İsyanın başlangıcında Suriye ve Adana'yı da kontrolü altına alan Mehmet Ali Paşa, isyanın sonunda buralardan vazgeçmek zorunda kaldı. Ancak Mısır üzerinde ve Osmanlı Devleti'ne bağlı bir eyalet olarak kalmak koşuluyla bir hakimiyet kazanmıştı; (II) Rusya, isyanın başlarında Osmanlı Devleti'ne yardım ederek ve Hünkâr İskelesi Antlaşmasını imzalayarak, Osmanlı Devleti ve Boğazları üzerine avantaj elde etti. Ancak, sorunun ikinci aşamasında İngiltere ve Fransa'nın müdahaleleriyle bu durumunu kaybetti;

(III) İngiltere, Mehmet Ali Paşa'nın güçlenmesinin de önleyerek Hindistan ve Doğu Akdeniz'deki güvenliliğini ve çıkarlarını korudu. Bu arada Osmanlı Devleti ile yaptığı ticaret antlaşması ile, İmparatorluk üzerindeki çıkarlarını arttırdı. Mısır'ın İngiliz yüksek çıkarları açısından ne kadar

önemli olduğunu gördü; (IV) Fransa, Mısır'da yeniden gelişen nüfuzunu sürdürmek için, Mısır sorununun önemli bir bölümünde Mehmet Ali Paşa'nın yanında yer aldı. Ancak, bunu Osmanlı devleti'nin toprak bütünlüğünün korunması ilkesinde sürdürmek istedi. Fransa'nın bu iki yönlü politikası, zaman zaman kendisini diğer Avrupa devletleri karşısında yalnız bıraktı. Bu bakımdan Fransa kesin olarak bir çıkar sağlayamadı (V) Avusturya ise, Mısır sorunundan doğrudan bir çıkar beklemiyordu. Genel olarak, Avrupa güçler dengesi açısından bu isyanın bastırılmış olması, bu devletin potitikasi açısından başarı sayılmaktaydı; (VI) Osmanlı Devleti, bu isyanın sonucunda, ne kadar güçsüz olduğunu bir kez daha anladı. Bir valisinin isyanı karşısında bile, toprak bütünlüğünü sağlamak için yabancı devletlerin yardımına başvurmak zorunda kaldı; (VII) Bu isyan ve gelişimi sonrasında, Osmanlı Devleti'nin iç ve dış politikasında Avrupa büyük devletlerinin ağırlığı daha fazla duyulmaya başladı; (VIII) Osmanlı Devleti, hukuk yönünden Mısır'ı yeniden kendine bağlanmakla beraber, gerçekte bu zengin ve stratejik önemi olan eyaletini kaybetti. Bunun arakasmdan-da Boğazlar gibi önemli bir zorunla karşı karşıya kaldı; (IX) Osmanlı Devleti, iç ve dış nedenlerin etkisiyle İmparatorluğun tarihi akışında önemli bir yeri olan "Tanzimat" ı ilân etti.

Bu tarihten sonra İngiltere, Fransa, Rusya ve Avusturya, başta Balkanlar olmak üzere sürekli Osmanlı Devleti bölgesinde güç dengesi mücadelesi yapmışlardır. Örnek olarak, 1856 Kırım Savaşı, Fransa, İngiltere ve Osmanlı Devleti'nin Balkanlardaki güç dengesini Rusya'ya karşı korumak amacıyla giriştikleri bir savaştı (KOCAOGLU, 429).

Ülkesini ve birliğini korumanın yolunun Ba-

tılışmaktan geçtiğini düşünen Osmanlı, 1839 Tanzimat Fermanı'ndan sonra Batılıların baskısıyla 1856 Islahat Fermanı'nı aydınların baskısıyla 1876 Anayasası'nı ilân etmiştir. Ancak, Batıdaki bilimsel, teknik, ekonomik ve siyasal gelişmelere ayak uyduramadı. Bu nedenle de, sadece Mehmet Ali Paşa'nın isyan çıkardığı toprakları değil, topraklarının çoğunu kaybetti. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra da dış güçlerin etkisiyle tamamen yıkıldı.

Sonuçta, iç isyanlar Osmanlı Devletini yıkan etkenlerin en önemlilerinden bir olmuştur. Türk Ulusu, Atatürk'ün önderliğinde Kurtuluş Savaşı'nı kazanarak genç Türkiye Cumhuriyetini kurdu (KINROSS). Bunu da Lozan Barış Antlaşması ile herkese tescil ettirdi. Bu nedenle, Lozan Barış Antlaşması Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunun, mevcudiyetinin ve uluslararası ilişkilere kabulünün uluslararası hukuk tarafından resmi tescilin belgesidir (KOCAOGLU, 244).

Kuruluşundan beri Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti aleyhine toprak genişlemesi yapan ve sürekli olarak Türkiye aleyhine faaliyette bulunan komşumuz Yunanistan, Lozan'da tescil edilen T.C'nin taposunu her fırsatta delmeye çalışmaktadır. Adaları silahlandırmakta, Kıbrıs'ı almak istemekte, Batı Trakya'daki Türk azınlığı asimile etmekte, Karadeniz'de sözde Rum Pontus devletini canlandırmaya çalışmaktadır. Kısacası, Helenizmin megalı ideası kesintisiz sürdürmektedir.

Ancak, Mehmet Ali isyanında görüldüğü gibi Türk'e ve Türklüğü en büyük ihaneti hep, Türk'ün ekmeğini yiyenler yapmışlardır/yapmaktadırlar. Bu sebeple, dış düşmanlar kadar büyük tahribat yapmışlardır.

KAYNAKLAR

ALTUNDAG, Şinasi 1988	"Mehmet Ali Paşa", İslâm Ansiklopedisi, 7, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul, s. 567 Kavalalı Mehmet Ali Paşa İsyamı Mısır Meselesi. 1831-1841, I. Kısım, TTK Basımevi, Ankara, s. 64;	KOCAOĞLU Mehmet 1993 KURAT, Akdes Nimet 1970 SANDER, Oral 1987	Uluslararası İlişkiler, Ankara, s. 429. Türkiye ve Rusya, Ankara, s. 59. Ankara'nın Yükselişi ve Düşüşü. Osmanlı Diplomasi Tarihi Üzerine Bir Deneme, SBF Basımevi, Ankara, s.1 19. Siyasi Tarih. İlkçağlardan I. Dünya Savaşı Sonuna Kadar., İmge Yayınevi, Ankara s.;
GÖNLÜBOL, Mehmen 1968	Milletlerarası Siyasi teşkilatlanma, Ankara s. 37-43.	1989	Siyasi Tarih. İlkçağlardan I. Dünya Savaşı Sonuna Kadar., İmge Yayınevi, Ankara s.;
KARAL, Enver Ziya 1983 Bası-	Osmanlı Tarihi, V, TTK mevi, Ankara, S. 105;	ŞİMŞİR, Bilâl 1976	Ege sorunu-Belgeler, c.1, Ankara s. XIII;
KINROSS, Lord 1965	Atatürk, the Debirth of A Nation, Wiedeneld and Nicolson, London.	UÇAROL, Rifat 1982	Siyasi Tarih, Harp Akademileri Basımevi, İstanbul, s. 101.